

[Nielsen.]

Når jeg stemmer for det foreliggende forslag til beslutning om samtykke til, at regeringen på Danmarks vegne undertegner og til sin tid ratificerer en nordatlantisk traktat, er det under den udtrykkelige forudsætning, at Færøernes lagting bliver orienteret i sagen, forinden ratifikationen finder sted; det mener jeg må være en selvfølge.

Det smukke forårsvejr i dag genkalder hos mig erindringen om en anden forårsdag, nemlig den 9. april 1940, der iøvrigt er en af de mørkeste dage i Danmarks historie. Den daværende færøske folketingsmand Johan Poulsen og jeg indfandt os et par dage efter hos regeringen for at tilsige Danmark huldskab og troskab, og vi vil gøre det én gang til, hvis det skulle blive nødvendigt, hvad forhåbentlig ikke vil ske. Det var lange og trange år, vi måtte igennem, men nu bagefter må vi sige, at det trods alt gik bedre, end vi havde ventet. Tiden går, og nornen spinder skæbnetråden, og hvad fremtiden vil bringe er skjult for os.

Jeg vil slutte med at udtale det ønske, at den tid og den udvikling, vi nu er inde i, må blive til held og lykke for Danmarks land og folk.

Chr. Nielsen: Jeg kan forsikre det ærede medlem hr. Nielsen om, at for den overvejende del af den danske befolkning som for den overvejende del af den danske rigsdags medlemmer har der ikke været stort mere tid til orientering om dette forslag, end det ærede medlem har haft. Hvis der nogensinde her i landet har været nogen, der har været tvivl om, at rigsdagens medlemmer var kernen af al den dygtighed, flid, klogskab og fremragende indsigt, som findes her i landet, må de efter denne sags behandling i folketinget være blevet overbevist om, at det virkelig forholder sig sådan. To døgn efter, at den højtærede udenrigsminister havde forelagt sit forslag til beslutning om Danmarks tiltræden af A-pagten, en beslutning, som man fra alle sider fremhæver og erkender som en historisk begivenhed, da den totalt bryder med landets traditioner i udenrigspolitikken henseende, og en beslutning, som 20 år frem i tiden binder os til forpligtelser med vidtrækkende konsekvenser, kunne folketingets flertal sige ja dertil. Det er sandelig en bedrift, som må aftvinge respekt, om nogen hidtil har tvivlet på flid og dygtighed hos rigsdagens medlemmer. På to døgn har man været i stand til at gennemgå og meget nøje veje de konsekvenser, der givetvis ligger i beslutningen.

Jeg tror for mit vedkommende ikke, man skal se sådan på det. Jeg synes — og det bestyrker iøvrigt min opfattelse, at det betragtes som givet, at sagen skal gøres færdig her i landstinget i dag —, at hele den behandlingsmåde, som er blevet anvendt i denne sag, i forfærdende grad afslører den letsindighed, med hvilken rigsdagens medlemmer tager deres pligter og deres ansvar. Det er naturligvis rigtigt, at en snæver kreds i nogen tid har beskæftiget sig med problemer, der er beslægtede med denne sag; men da det i høj grad har skortet på offentlig debat, mangler ikke blot flertallet af rigsdagens medlemmer, men også befolkningen tilstrækkelig indsigt til at kunne forstå det skridt, som vi nu står overfor at skulle tage. Den fortielseskampagne, som pressen og radioen i fællesskab systematisk har gennemført overfor modstandere af A-pagten, synes mig at vise, at hastværket i denne sag mere skyldes en forudanselse om voldsomme reaktioner fra befolkningens side mod A-pagten, end det skyldes saglige motiver. At sådanne saglige motiver ikke findes, har den højtærede udenrigsministers tavshed mere end tydeligt understreget. Jeg ved ikke, om det er ti eller tyve gange mit partis ordfører i folketinget har stillet ministeren overfor spørgsmålet om, hvorfor det haster så umådeligt med at gennemføre denne beslutning. Jeg ved ikke, om jeg kan gøre mig noget håb om at få et svar her. For en sikkerheds skyld skal jeg dog give den højtærede minister mulighed for at besvare dette spørgsmål, som han hidtil er vejet udenom: Hvad er grunden til, at der ikke kan levnes rigsdagen fornøden tid til en så vigtig sags behandling, og hvorfor er der ikke tid til at give befolkningen lejlighed til at udtale sig?

Må jeg hertil føje, at for mig kunne der kun findes en eneste forklaring, der gjorde det tempo nødvendigt, som vi her har oplevet, og det var, at der forelå en trusel eller en alvorlig fare for, at Danmark stod på nippet til at blive udsat for et militært angreb. Den højtærede minister har adskillige gange været foreholdt dette spørgsmål. Det er ikke blevet direkte besvaret, men ministeren har dog højtidelig bedyret regeringens oprigtige ønske om det bedst mulige forhold til Sovjetunionen, som rygterne jo har villet stille i forbindelse med et eventuelt overfald på Danmark. Disse forsikringer fra ministeren må, selvom de ikke står i det allerbedste forhold til pressens ustandselige mistænkliggørelse af Sovjetunionen, dog betragtes som en imødegåelse af rygtesmedenes påstand, og da man ikke hidtil